

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Говорили про картон, швейцарський і український

Наприкінці місяця картоно-роби Малина зустрічалися з координатором товарної лінії «Папір/картон» WET AG Рольфом Еберлі, який прибув із Рапперсвіля. «Паперовик» теж поспілкувався з паном Еберлі і пропонує вам познайомитися з ним ближче завдяки нашому інтерв'ю.

— Рольфе, розкажіть, будь ласка, яка сфера вашої відповідальності.

— Я координатор товарної лінії в Рапперсвілі, відповідаю за виробництво паперу і картону. Крім того, я менеджер напрямку «Картон» у Європі.

— Я чула, що раніше ви працювали як спеціаліст у сфері якості...

— Так і було. Я працюю в компанії WEIDMANN з 33 років, обіймав різні посади. Починав кар'єру на виробництві картону. Потім відповідав за введення в експлуатацію та запуск картоноробної машини в Китаї, це тривало близько шести місяців. Згодом взявся за інший проект — ми спробували продавати наш продукт на сегментах ринку, які перебувають за

межами електротехнічної промисловості. А вже після цього я очолив команду управління якістю у Рапперсвілі (це тривало близько шести років). Два роки тому став відповідальним за виготовлення листового картону в Рапперсвілі. Повернувся до того, з чого починав. Та через чотири роки я вийду на пенсію.

— Яка мета вашого візиту?

— Обмін інформацією, знаннями, які пов'язані з виробництвом картону. Сподіваюся, українські спеціалісти допоможуть вирішити деякі наші проблеми, а я, у свою чергу, спробую допомогти їм.

— Можливо, це пов'язано з новими матеріалами? Наприклад, з м'яким картоном...

— Так, це одна з причин мого приїзду. Українські колеги виготовляють м'який картон для специфічного застосування у виробництві компонентів. Нам було цікаво побачити і цей процес, і більше дізнатися про технологічні параметри виготовлення м'якого кар-

тону, адже ми вважаємо, що аналогічний продукт (щоправда, не такий специфічний) буде користуватися попитом на ринку. І тому я хотів би знати, як роблять цей специфічний картон, щоб розглянути можливість виробництва стандартного картону відповідно до стандарту МЕК.

— Це ваш перший візит до України?

— Ні, здається, вже четвертий.

— Які враження від країни?

— Добрі. Для мене не проблема поїхати за кордон, всюди почуваюся вільно, навіть у Китаї. Хоча Україна — це, звісно, не Китаї.

Розмову записала
Оксана ГОРДІН.

Уніфікація електронних робочих місць триває

У товаристві знову побували швейцарські ІТ-спеціалісти: керівник проекту з уніфікації (приведення до єдиного зразка) електронних робочих місць Крістіан Сакач та його колега Хайді Бернхард.

— Проект вийшов на фінальну стадію, — розповіли фахівці. — Протягом наступних двох днів, разом із українськими колегами, працюватимемо над переміщенням файлової структури з локального файл-сервера на сервер у швейцарському дата-центрі. Аналогічний проект вже майже завершено на підприємствах WEIDMANN у США, тривають роботи у Мексиці, Бразилії та Туреччині.

У результаті реалізації проекту робочі місця ІТ-користувачів товариства будуть уніфіковані, а це, в свою чергу, підвищить ефективність підтримки та обслуговування обладнання і програмного забезпечення, а також значно зміцнить безпеку інформаційних ресурсів підприємства.

На знімку: Хайді Бернхард та Крістіан Сакач із тонким клієнтом — компактним і безшумним терміналом (без жорсткого диска), за допомогою якого відбувається завантаження системи Citrix, що містить всі необхідні додатки для щоденної роботи користувачів таких терміналів.

Що посіяли, те й вродило

Днями на сайті міськради оприлюднили звіт про виконання Програми економічного і соціального розвитку м. Малина у 2013 році. Повідомляється, що підприємства міста за 11 місяців 2013 року реалізували промислової продукції на 594,4 млн гривень, що менше відповідного періоду минулого року на 17%. В середньому промисловість міста щомісячно продає своїх виробів на 54 млн гривень. Обсяг реалізованої продукції в розрахунку на одну особу становить 22 тис. гривень (по області — 11,2 тис. грн).

Основна частка (70%) загальноміського обсягу випуску продукції належить підприємствам целюлозно-паперової галузі, 60% цього показника — заслуга ПАТ “Малинська паперова фабрика-ВАЙДМАНН”. Іншими словами, торік фабричні паперовики виготовили 42% від загальноміського обсягу продукції.

Крім того, за 12 місяців 2013 року підприємство у вигляді податків сплатило до місцевого і державно бюджетів та різних фондів близько 29 мільйонів гривень.

Відзначили за сумлінну працю

Нещодавно відбулися урочисті збори, на яких вшанували працівників, що відзначили трудові ювілеї в останньому кварталі минулого року. Гарні традиції слід підтримувати — із цієї думкою були солідарні і представники адміністрації товариства, і працівники-ювіляри, що зібралися в актовій залі.

Як завжди, до колективу звернулися голова правління Андрій Панченко та його заступник Андрій Костюченко. Зокрема, окрім вітальних слів і побажань, працівники почули інформацію про те, яким був минулий рік для підприємства. Незважаючи на те, що 2013-й виявився нелегким як для промисловості, так і для товариства, ми маємо підстави

для оптимізму у році прийдешньому, хоча і він, за прогнозами, простим не буде. Минулий рік важко назвати найуспішнішим для товариства у фінансовому плані — далися взнаки загальнодержавні та світові явища в економіці, проте в ньому стартувало декілька проектів з налагодження виробництва нових видів продукції. Результати дослідних виробок дають підстави сподіватися, що незабаром фабрика виготовлятиме ці продукти серійно.

— 2014-й рік має бути сфокусованим на підвищенні ефективності виробництва, адже керівництво корпорації покладає на нашу фабрику великі надії як на провідний центр з виготовлення паперу в регіоні. Наша з вами професійна діяльність повинна бути конструктивною, — сказав Андрій Васильович. —

Ми повинні працювати над покращенням економічних показників підприємства, що в свою чергу, має сприяти по-

надцятком ювілярам, стаж роботи дев'яти з яких пере-
тнув чвертьстолітній рубіж. Та приємності на тому не за-

ліпшенню економічної ситуації в країні.

Потому голова правління вручив почесні грамоти сім-

кінчуються — незабаром працівники-ювіляри разом зі своїми близькими побувають на цікавому заході у столиці.

Без минулого немає майбутнього

Нещодавно званню Герой Соціалістичної Праці вповнилося 75 років. Це почесне в СРСР звання присуджували у 1938–1991 роках, воно вважалося найвищою відзнакою за працю.

Загалом на теренах Союзу таку нагороду отримали близько 20 тис. людей. Згідно з Положенням про звання, Герою Соціалістич-

ної Праці вручалися Орден Леніна і грамота Президії Верховної Ради СРСР. Малинська паперова фабрика теж мала двох Героїв Соціалістичної Праці — Володимира Миколайовича Неманихіна та Ольгу Петрівну Захлівну. Орденом Леніна були нагороджені Захлівна О. П., Неманихін В. М., Аніщенко В. А., Приходько Ю. М., Олексієнко Л. М., Симон Н. О. та Свинцицький П. П. На жаль, тільки двоє з цих поважних трудівників до наших днів — це Петро Павлович Свинцицький та Нонна Опанасівна Симон.

Петро Павлович одержав

Орден Леніна 22 травня 1986 року. Він працював у цехах №2 та №3, пройшов шлях від сіточника до старшого машиніста. Тривалий час був бригадиром комплексної бригади, яка неодноразово посідала перше місце у всесоюзних змаганнях. Крім того, Петро Свинцицький був нагороджений ще й медаллю «За трудову доблесть» та Срібним орденом Праці Народної республіки Болгарії, адже протягом двох років працював на папероробному підприємстві у Болгарії.

Нонна Опанасівна — учениця знаменитої бобінорізальниці Ольги Захлівної,

протягом 30 років трудилася у цеху №1. За старанну працю була нагороджена Орденом трудового Червоного Прапора, а згодом, 1982 року, і Орденом Леніна. Крім того, Нонну Симон знають як активного учасника художньої самодіяльності, профспілкового та громадського діяча, вона була депутатом міськради дев'яти скликів — протягом 18 років. На все вистачало часу, сил і бажання.

Ми вдячні нашим орденоносцям за їхню сумлінну працю і гарний приклад для молодших поколінь паперовиків. Ми пам'ятаємо вас і пишаємося вами.

Непересічна особистість — романтик і винахідник

Наприкінці минулого року троє працівників відзначили 35-літні ювілеї роботи на фабриці. Це технолог науково-дослідної лабораторії Лілія Долгоділіна, черговий налагоджувальник КВПіА Володимир Кучерявий та електромтер з випробувань з електроцеху Олександр Марчик.

Всі вони, безперечно, достойні і працьовиті люди і про кожного з них колеги можуть сказати багато теплих слів. Та під приціл січневого «Паперовика» потрапив Олександр Марчик — постать дуже цікава і неординарна.

— Яюсь пізньої осені виїшли на обідню перерву — і (що за дивина?) на яблуні, з якої кілька тижнів тому відлетів останній пожовклий листочок, знову з'явилися плоди. Як виявилось, таке надприродне явище — робота нашого Олександра Олександровича, — розказують колеги. — А щозими, як випаде сніг, він неодмінно ліпить сніговика — як годиться, з усіма необхідними атрибутами: носом-морквиною, капелюхом-відром, очима-вуглинами, вдягає йому рукавиці і прикрашає. Любить, щоб усе було красиво.

Хоч прийнято вважати, що незамінних людей не буває, та колеги Олександра

Марчика з цим не погоджуються. Кажуть, такого професіонала ще треба пошукати. Він не лише добросовісно виконує повсякденну рутинну роботу, а й добре справляється із найважчим завданням — пошуком місця пошкодження силових кабелів живлення, які прокладені під землею. Прилади не завжди точно вказують, де саме локалізується пошкодження. Тому Олександр Олександрович часто покладається на інтуїцію (або «чуйку» — як прийнято казати в цеху), яка його, як правило, не підводить. А ще він дуже майстровитий: відремонтує хоч фен, хоч двигун. Надзвичайно акуратний, відповідальний і скромний.

Та от сам ювіляр про себе розказує не надто охоче: народився на Овруччині, дитинство промайнуло там же, неподалік станції з неукраїнською назвою Хайчнорин. Після служби в армії переїхав до Малина і влаштувався на роботу в електроцех. Тут же зустрів майбутню дружину — Галину Петрівну, профспілкову активістку і голову цехового комітету. Подружжя виростило двох синів, має вже і двійко внуків.

Олександр Марчик постійно відшукує нові творчі захоплення — така вже в чоловіка вдача. У молодості вважався головним цеховим художником, йому завжди доручали оформлю-

вати стінгазети та плакати, у різний час захоплювався різьбою по дереву, створенням картин із піску, художніх виробів із металевої стружки. Зібрав колекцію різних експонатів військової тематики. Та «лебединою піснею» ювіляра по праву можна вважати виготовлені ним власноруч дерев'яні копії кулеметів Максим та Дегтярьова. Олександр Марчик майстерно відтворив моделі за кресленнями, що, правда, вони дещо менші, ніж оригінали.

— Пошив патронташ, вистрував із дерева патрони, пофарбував їх, щоб були як справжні. Подбав, щоб кулемети видавали такі ж звуки, як оригінальна військова техніка. Це зараз дитячі іграшки стріляють, як справ-

жні. А тоді, років із десятиє назад, такого не було. Сусіди навіть жартували — казали, чоловік до війни готується. Тоді він виготовив кілька екземплярів цієї «зброї» — дарували друзям, у яких були діти, — розказує дружина ювіляра. — А дещо пізніше змайстрував копію револьвера. Також Олександр Олександрович любить читати книги про Велику Вітчизняну війну, життєписи відомих воєначальників. А от полювання полюбляє «тише».

— Хоч не всі це бачать, але у душі наш колега — справжній художник і романтик, — говорять проникливі жінки, і з ними, мовчазно киваючи, погоджуються усі присутні під час розмови чоловіки.

Про фабрику знімали кіно

У товаристві знову побували житомирські телевізійники — знімали промофільм про діяльність нашого підприємства, який будуть показувати в ефірі обласного телебачення.

Гості побували у цеху №6 та відвідали ДП «ВМК». Тетяна Маківська, заступник директора Творчо-виробничого

об'єднання ЖОДТРК, взяла інтерв'ю у керівників обох малинських підприємств — Андрія Панченка та Івана Тригуба та поспілкувалася з працівниками товариства, зокрема з менеджером із зв'язків з громадськістю та пресою Ларисою Волинець, яка надала їй вичерпні відповіді на різноманітні питання щодо минувшини і сьогодення фабрики.

Дякуємо за відпочинок!

Днями подружжя Єньків, інспектор з кадрів Ірина Миколаївна та її чоловік — електромонтер електроцеху Олександр Євгенович, повернулися з відпочинку.

— Завдяки профспілковому комітету ми мали можливість оздоровитися у санаторії «Лаванда» в Моршині, — розповіла Ірина Миколаївна. — У зв'язку з тим, що часто хворіємо та маємо хронічні захворювання, нам було рекомендоване санаторно-курортне лікування. Голова профкому Лариса Примаченко настійно радила прислухатися до порад лікаря та поїхати на відпочинок, тим більше, що підприємство частково відшкодовує працівникам витрати — надає допомогу для оздоровлення у розмірі 2 тис. грн кожному. Мені було нелегко зважитися на поїздку — адже до цього ніколи раніше не відпочивала у санаторіях, ще й деякі організаційні

моменти лякали, проте у профкомі нам допомогли не тільки підібрати профільний санаторій, а й забронювати місця. Тож їхали, як кажуть, «на все готове». У санаторії ми отримали широкий спектр консультаційних та діагностичних послуг, пройшли необхідне лікування (ванни, грязьові аплікації, зрошення та ін.), пили мінеральну воду. Добре відпочили і підлікувалися.

Раджу всім приділяти більше уваги здоров'ю, як є потреба — їхати на оздоровлення і нічого не боятися. Дякую адміністрації товариства за надану можливість, сподіваюся, ця поїздка не остання, а підприємство й надалі буде виділяти профкому безповоротну фінансову допомогу для оздоровлення працівників. Особисто я із задоволенням скористаюся такою можливістю ще раз!

«Щастя хай не сниться, а шкребе всіх по спинці...», — примовляли юні посівальники, коли вітали колектив підприємства з новорічно-різдвяними святами — на старий Новий рік

14 січня в актовій залі було велелюдно — того дня перед колективом виступив голова правління Андрій Панченко, а ще фабрика приймала гостей — посівальників із ЗОШ №4 та ДНЗ «Ялинка».

Андрій Васильович привітав колег зі святами, розповів про результати діяльності компанії 2013 року та про те, які завдання будуть пріоритетними, над чим працюватимемо і на що сподіватимемося у 2014-му.

Отож план дій накреслений, пора запрягати коней. Так, як це зробили юні гості — вихованці дитсадку і школярі.

Першими колектив вітали школярі — гарні українські дівчата та козаки, які з собою ще й козу привели. «Пане господарю, великий владарю, старий рік минає, новий настає, просимо двері не зачиняти, будемо щедрувати», — співали вони гуртом,

а ще танцювали, посівали та усіляко звеселяли глядачів. Затим на авансцену вийшли вихованці ДНЗ, які разом зі своїми наставниками підготували кілька гумористичних номерів. Усі були у захваті від дядька, що в'їхав у залу на коні, а потім ще й воза з подарунками привіз. Як ніколи щиро аплодували фабриканти, коли дітлахи танцювали під всюдисущий «Ора, gangam style». І як же не подякувати за це артистам — вони ж старалися! Діти отримали подарунки і солодощі, а працівники підприємства — дитячі доробки, цікаві сувеніри і, звичайно ж, заряд позитиву. А позитивні емоції, як відомо, мають здатність матеріалізуватися. Тож налаштуйтеся на хвилю гарного настрою і, натхненні легким аллюром коня, беріться за роботу — а трудолюбний символ прийдешнього року всім нам у цьому неодмінно допоможе.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».
Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.
Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.
Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. Е-mail: info.wmpm@wicor.com
Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Виол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.
Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.
Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».